

ALEX GARCIA

Joaquín Luna
Barcelona

Gràcies al campionat de Lliga i al coronavirus, tothom sap que no hi ha rival petit. D'aquí ve el prec: màxim respecte al tritó del Montseny, l'animal que més gasta del zoo.

Diuen que els casats obliden els petits detalls. També diem que preu per preu, sabates grosses. I això que gràcies al futbol i la Covid-19 tots sabem que no hi ha enemic petit.

El tritó del Montseny és un gegant del zoo de Barcelona, però, a primera vista, sembla un d'aquells animals petits que passen desapercebuts dins i fora del recinte i van tirant per arribar a final de mes.

Error, quin immens error! El tritó del Montseny (no s'ha de confondre amb el tritó pirinenc) té l'honor de ser l'exemplar més costós del zoo, i es diria que val més pel que suposa que pel que aparenta ser.

Que no desaparegui per sempre del parc del Montseny explica els tres milions d'euros del programa Life (2016-2020), finançat per la UE, dels quals uns 400.000 euros han anat al zoo, que els tracta a cos de rei.

I si algú creu que el periodista

exagera més de l'habitual, vet aquí el menú setmanal –de vegades li serveixen el menjar a la boca–: larves de mosca vermelles, menjar de peixos Ocean –no s'ha de relacionar amb la totèmica marca de calçotets–, grills, Tribòlium, Tubifex i d'altres compostos de primera per a amfibis.

Arribats a aquest punt, el perio-

dista –un ruc– s'estranya que un exemplar tan poc “comercial” a ulls al visitant disposi de tantes cures als habitatges, semblants a laboratoris nuclears.

–Es l'únic vertebrat autòcton de Catalunya!

Manel Aresté és un conservador d'amfibis prestigiós i s'esforça amb èxit –de menys a més– per fer

El sibarita que més gasta

Tritó del Montseny

|Sibarita | En perill greu d'extinció | Únic vertebrat 100% català

entendre que el zoo del segle XXI ja no va de lleons, elefants i mandrils de cul pelat.

La desaparició d'una espècie autòctona repercuteix en equilibris naturals que tenen com a conseqüències últimes l'aparició de nous virus, organismes encara més discrets i petits que aquests tritons del Montseny.

–Si el tritó del Montseny desapareix, no deu ser per alguna cosa?

–Estan en “perill crític d'extinció” per les sequeres, el descens

El coronavirus ensenya que no hi ha enemic petit, o sigui que no podem dir que el tritó és menut i anodi

dels seus mitjans aquàtics i la pèrdua de massa forestal al Montseny. I, sobretot, per l'acció de l'home.

Quan sento això de “l'acció de l'home” penso en els pixapins que transiten per les rutes del Montseny, campions de la natura i l'aire pur.

Observar l'animal més sibarita –i perepinyetes– del zoo de Barcelona impedeix arribar a conclusions o fer-se a la idea del caràcter d'aquests amfibis que no sobrepassen els deu centímetres de longitud i viuen al zoo de la capital catalana a cos de rei.

El tritó del Montseny es reproduïx menys que el tritó del Pirineu però és més valuós per als col·leccionistes o els que tenen amfibis a casa, com el que viu amb un cunyat, una raresa com tantes d'altres.

Amb les salamandres no s'hi fa especialment, el tritó del Montseny, perquè tot i que és de naturalesa poc conflictiva “i té pocs enemics”, subratlla Manel Aresté, té l'hàbit –de difícil adjectivació– de picotejar els ous de les salamandres i endrapar-se'n les cries. La natura i l'esport del futbol són així...

La instal·lació del tritó del Montseny és silenciosa i discreta, a la mida de grups escolars i no dels visitants donats a fer-se autoretrats, exclamar “que xulo!” o vantant-se que en la seva infantesa no es perdien un programa de Rodríguez de la Fuente. ●